

ELIN MEIJNEN

Elin Meijnen (1971) is schrijfster en docent Nederlands in Nijmegen. Ze schreef De tweede stem en Huisje 13 (Blossombooks). Als ze in de klas praat over het klimaat en de milieuproblemen merkt ze dat leerlingen vaak roepen: 'Ik mag toch gewoon vlees eten,' of 'Zolang andere landen niks veranderen hoeven wij toch niet te stoppen met onze vakanties.' Ze vindt dat een lastige situatie maar probeert er toch over te praten.

FLAPTEKST Huisje 13

Wat doet een meisje van bijna vijftien helemaal alleen in een huisje zonder stromend water en zonder internet? Dat vraagt Ronja zich ook wel eens af. Maar meestal heeft ze geen tijd om zich dingen af te vragen, ze is veel te druk met overleven. Ze moet boodschappen doen, haar moestuin verzorgen, koken, warm blijven en huiswerk maken.

Haar moeder is doodsbang voor wifi-straling en na een nare ruzie is Ronja niet meer welkom in huis. Ze krijgt haar 'eigen plekje' in een leegstaand tuinhuisje. Haar vader woont ver weg en weet van niks. Maar hoe lang lukt het Ronja om dit geheim te bewaren voor haar mentor en haar vriendinnen? En wat als haar vader er toch achter komt?

In Huisje 13 moet Ronja (14 jaar) meebewegen met haar hypersensitieve veganistische wifwappie-moeder die zich steeds meer isoleert van de buitenwereld. Ze verhuizen naar een stralingsvrij vakantiepark en uiteindelijk moet Ronja zelfs in een eigen huisje gaan wonen. In onderstaand fragment gaat Ronja voor het eerst mee met haar ouders om het vakantiepark te bekijken.

Koeien en sloten (ingekort)

Ik weet nog goed. Ik zat in de brugklas. Mijn middelbare school vond ik fantastisch, ik had vrienden gemaakt en genoot van de verschillende vakken en al het nieuwe. Ik zat totaal niet te wachten op verandering. Helaas werd mij niets gevraagd.

Het ging om een vervallen vakantiepark met huisjes en caravans, gelegen tussen weilanden achter de dijk van het Markermeer. Het stond te koop. Het was uniek. En het was heel ver weg.

Mama zou haar adviesbureau kunnen runnen vanuit de schuur die helemaal verbouwd zou worden tot kantoor en Ramses zou de verhuur van de huisjes op zich nemen. We konden een grote moestuin aanleggen en zelfvoorzienend gaan leven.

Op een grijze lentedag stapte ik achterin de auto bij mijn overenthousiaste moeder en stiefvader om te gaan kijken naar wat ons nieuwe paradijs zou worden. Ik had geen zin. Ik staarde uit het raam en las de borden die wezen naar steden die ik nooit had bezocht. Wat moest ik hier?

‘Mam, als we verhuizen, waar ga ik dan naar school? Ik ben net een beetje gewend aan deze. Ik wil niet naar een nieuwe plek.’

‘Iedereen moet offers brengen, Ron. Iedereen.’

‘Waarom?’

‘Dat weet jij heel goed. We gaan onze footprint verkleinen, en sober leven.’

‘En moet dat zo ver weg?’

‘Dit is een unieke kans.’ Haar telefoon ging en ze nam op. ‘Met Marij den Brouwer.’

Ik zuchtte. Blablabla, de wereld ging ten onder en de mensheid was de schuldige. Dus nu moesten wij alles anders gaan doen? Wat een onzin. We konden beter een nieuwe, zuinige auto kopen in plaats van te verhuizen naar Verweggistan. Maar mama was inmiddels lid geworden van die politieke partij en opgeklimmen tot fractiemedewerker. Ze moest en zou het goede voorbeeld geven. En dus brachten we offers, allemaal.

We draaiden de snelweg af en gingen langzamer rijden. Ramses stak een sjekkie op. Hij deed een raampje open en we konden elkaar niet meer verstaan. Ik zag koeien en sloten, maar voor de rest was het plat en kaal. Na een tijdje doemde er een uitgestrekt meer voor ons op waar we langs bleven rijden. Aan de ene kant lag het water en aan de andere kant, in de diepte, weiland.

‘We zijn er’, zei Ramses. ‘De Wildvanck.’

Op de terugweg was ik stil. Sprakeloos. En dat was geen probleem, want mijn moeder en Ramses praatten honderduit. ‘Dat stuk achter het huis kan de moestuin worden. Dat ligt goed op de zon.’

‘Het huis moet wel een verfje krijgen.’

‘Tuurlijk. Dat doe ik. Maar die tuin...’

‘En de huurders van dat park. Kan jij dat, Ram?’

‘Liefste,’ hij legde zijn hand op haar knie en keek haar diep in haar ogen, ‘Ik kan dat. Wij kunnen dat, jij en ik.’

‘Let op de weg!’ Mama keek via haar spiegel naar mij. ‘Wat denk jij, lieverd?’

Ik keek terug. Probeerde haar te bereiken met mijn ogen. ‘Ik weet niet,’ zei ik. Ik hoopte dat ze mijn blik zou lezen en zou zien dat ik NIET wilde. Maar ze begreep me niet.

(...)

Zo werden wij de nieuwe bewoners van De Wildvanck.

Vragen:

Veel kinderen eten vlees, vliegen elke zomer naar verre landen en gaan elke winter op skivakantie. Toch is dat niet goed voor het klimaat. Soms zijn er grote verschillen binnen één klas of één school.

1. Hoe zou jij je voelen als je Ronja was? Als je ouders heel streng gingen leven, je moest verhuizen en je nooit meer op de wifi mocht?
2. Moeten we echt allemaal offers brengen voor het klimaat, zoals Ronja’s moeder zegt?
3. Zou jij je vrienden of familie aan durven spreken op hun ‘klimaatonvriendelijke’ gedrag? Zou je durven zeggen: ‘vlieg jij nog?’ of: ‘eet jij vlees?’
4. Hoe zou jij je voelen als iemand jou of je familie aan zou spreken op je ‘klimaatonvriendelijke’ gedrag?

Meer informatie over Elin Meijnen op www.elinmeijnen.nl. Ook is zij te boeken voor schoolbezoeken via de Schrijverscentrale.